

HARDERWIJK - H. A. BERENDS.

Prijs 10 Cts. - 25 Ex. f 2.25. - 100 Ex. f 6.50.

DE GOUDEN POTLOODPEN.

EENE KERSTVERTELLING

DOOR

ANTHONIUS.

(SCHRIJVER VAN: „DE ZILVEREN LEPELS.”)

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

FERDINAND, een jongen van veertien jaar was de zoon van een welgesteld burger. Zijn vader, MR. DIEPER, was een man van omstreeks veertig jaar oud, die een uitgebreide zaak had in ijzerwaren. Hij was iemand die den Heer diende en vreesde en die zijne kinderen eene opvoeding gaf overeenkomstig Gods woord. Maar hoe dikwijls gebeurt het niet dat vrome, werkelijk godsdienstige ouders, ondeugende kinderen hebben. Zoo was 't ook met de kinderen van MR. DIEPER.

FERDINAND was de oudste van een viertal kinderen, maar verschilde aanmerkelijk in karakter met de anderen. Hij was altijd ondeugend, nooit zou hij zijn ouders door het een of ander zoeken in te nemen. Kwaad doen was zijn lust en leven. Hij zag geen hond of hij moest het dier kwellen. Hij was altijd even wild en onbezonnen. Nu en dan scheen hij er een bijzonder genot in te hebben om bij de burens de glazen in te werpen. Nooit had hij 't gedaan, maar zijn vader wist wel beter, en daarom ontging hij nooit de verdiende straf.

Het deed zijn vader leed dat zijn oudste zoon zoo ondeugend was en met al de vermaningen, bestraffingen, kastijdingen, was en bleef hij ongevoelig. Vaak zuchtte zijn vader, en zeide: „Wat zal er nog van hem worden.” Dat wist God alleen, en wij zullen zien wat er van hem werd. Zijn lieve goede moeder, waaraan niet alleen hij, maar ook gij lieve jeugdige vriendjes en vriendinnetjes zoo veel

verschuldigd zijt, werd met de grootste minachting door hem behandeld, en hij ontzag zich niet, somtijds uitdrukkingen tegen haar te doen die meer dan erg waren. Toch kon zij geen afstand van hem doen, maar bad den goeden God dikwijls, hem een gehoorzaam en onderworpen hart te willen geven, ja, dat hij nog eenmaal een kind voor zijn koninkrijk mocht worden.

Gij kunt dus wel begrijpen dat FERDINAND door niemand bemind werd. Hij wist zich echter bij andere menschen of famielieleden zeer aardig voor te doen. Dan was hij altijd lief en innemend, dan wilde hij gaarne het een en ander doen, ja zou zelfs door een vuur geloopt zijn. Zijn ooms konden dan ook niet begrijpen dat hij thuis zoo ondeugend was als men wel vertelde.

Een zijner ooms, MR. JOHAN DIEPER had een groot kantoor in koloniale waren en specerijen. Als het maar even kon, kon men FERDINAND daar vinden. Geen wonder, er was altijd wat voor 't mes. Dan waren 't vijgen, amandelen, krenten, dan weder kaneel, gember, dadels, enz. Hij kwam dikwijls op 't kantoor en als zijn oom hem dan vroegde het een en ander voor hem uit te rekenen dan was hij recht in zijn schik, temeer daar hij dan de gouden potloodpen van zijn oom gebruiken mocht. Op zekeren dag dat hij weer op 't kantoor was geweest en iets voor zijn oom had uitgerekend, was de potloodpen verdwenen. Waar men zocht nergens was zij te vinden.

„Waar is zij dan toch gebleven,” zeide zijn oom.

„Dat weet ik niet oom, gij weet dat ik haar u terug gegeven heb.”

„Dat is zoo FERDINAND, ik heb haar hier op den lessenaar gelegd, en nu is zij verdwenen.”

„Ik heb haar niet oom, gij kunt al mijn zakken onderzoeken.”

„Nee, dat is niet noodig jongen, ik weet dat ik haar hier heb neergelegd en nu is zij weg.”

De potloodpen was weg en bleef weg.

Er was reeds meer dan een half jaar verloopen en nog was de potloodpen niet terecht. Zou zij terug gevonden worden? Men wist het niet. God zou haar echter terecht brengen en wel op een oogenblik toen er niemand aan dacht.

Langzamerhand naderde de 25ste December.

Nu had men in de famielje DIEPER het gebruik alle jaren het Kerstfeest te vieren en wel het eene jaar bij dit famieljelid, het andere jaar bij een ander. Thans zou men het feest vieren bij MR. JOHAN DIEPER. MR. DIEPER had met het Kerstfeest zeer veel op en ontzag geen kosten, noch moeite om het zoo luisterrijk mogelijk te maken.

MR. DIEPER bewoonde een groot en prachtig huis, waarbij nog een achterhuis was en waarin zich eene groote zaal bevond. De geheele week voor het Kerstfeest heerschte er een buitengewone drukte aan huis. Alles werd uit de groote zaal genomen. Het kostbare tapijt werd opgenomen, de schilderijen van den want en het prachtige behangsel werd voor het feest met doek bedekt, waarop een dennenbosch was geschilderd. Daarbij bleef het niet. De geheele zaal werd in een bosch veranderd, waardoor een aantal wandelpaden slingerden. Aan het einde van het bosch bevond zich eene tamelijk groote ruimte, waarin de kerst-

boom stond en waarom de genoodigden zich schaarden wanneer het feest gevierd werd. Wanneer wij ook tot de genoodigden behoort hadden, had gij niet gedacht dat gij in eene groote zaal wandeldet, maar in een werkelijk bosch. De viering van het feest kostte MR. DIEPER eenige honderde guldens, maar daarop zag hij niet. De Heer had hem buitengewoon gezegend. Hij had zijne rijkdommen zichtbaar doen vermeederen, zoodat Mr. DIEPER ook gaarne iets voor Zijnen Heer en Heiland over had. Al deze kosten waren hem volstrekt niet te groot, al mocht hij maar één op het feest toebrengen, dan was hij reeds dubbel te vreden. Hij was overtuigd dat men zoo gaarne den breeden weg gaat, die naar het verderf voert, en zoo weinigen den smallen weg bewandelen.

Eindelijk was de 25ste December daar.

Het was dien dag zeer koud. Het vroom dat het kraakte. Men zag weinig menschen bij den weg. Eindelijk naderde de tijd waarop men naar oom JOHAN zou gaan. Allen waren in hun schik, FERDINAND echter niet. Zoo was hij altijd, als hij alleen kon gaan of met ondeugende jongens zoo als hij er een was, dan was het goed, maar ging hij met zijne ouders uit dan was hij altijd ontevreden. Zoo lang men onderweg was, had men altijd last met hem. Dan plaagde hij zijn zusjes of broeder, dan schopte hij een hond, dan liep hij over de stoepen en zou misschien nog meer ondeugende streken hebben uitgehaald als hij er den moed maar toe had gehad. Voor zijn vader had hij nog eenig ontzag. Hij was ook lang niet op zijn gemak wanneer men Kerstfeest vierde. Gij kunt

wel begrijpen waarom jeugdige lezers, omdat hij altijd kwaad deed, hij had geen goed geweten. Hij overtrad alle geboden, en dat was hem reeds tot zulk eene hebberlijkheid geworden, dat hij het niet eens wist.

Eindelijk kwam men op de plaats van bestemming, en allen werden recht hartelijk door oom en tante ontvangen. Zoo als men begrijpen kan, begaven de kinderen zich dadelijk naar het bosch en FERDINAND gevoelde grooten lust om met zijne neefjes en nichtjes vangertje te spelen. Hij ontzag zich echter niet dwars door de bedden te loopen, zoodat hier en daar alles vertrap was. Geen nood, dacht FERDINAND, als er over gesproken wordt, dan bedenk ik maar een leugen.

Het kleine gezelschap werd ongemerkt grooter, want MR. DIEPER had eene groote famielje. Als alle neefjes en nichtjes bij elkander waren, telde men ongeveer twintig. Men had er echter spoedig genoeg van, want FERDINAND begon langzamerhand te plagen en te kwellen.

Gelukkig voor de andere kinderen dat de tijd eindelijk daar was waarop men het feest zou vieren. Allen kwamen in het kunstig aangelegde bosch en men sprak er alle lof van dat oom JOHAN geene kosten gespaard had om hen een aangename avond te verschaffen. Oom JOHAN vond het recht bedroevend dat men over alles had heengeloopen, maar FERDINAND was onschuldig. Aan het einde van het bosch op de open vlakte stond de kerstboom. Het was een prachtige boom, wiens top tot boven aan de zoldering raakte. Hij was met zeshonderd brandende kaarsen voorzien, en een aantal verzilverde en vergulde tuinspiegeltjes, die

duizendvoud het licht weerkaatsten. Zijne takken bogen zich onder het gewicht der geschenken waarmede zij beladen waren. Er hingen prachtige en kostbare geschenken aan, maar ook verscheidene doosjes en pakjes. De kinderen hadden het zeer druk, want o, die flacon met gouden dop, die gouden armband, die marokijnlederen zakinktkoker, schitterde hen in de oogen. Maar zouden zij die geschenken wel ontvangen? Zij moesten maar geduldig afwachten. FERDINAND had aan het beschouwen niet genoeg, hij was ondeugend genoeg de geschenken er af te nemen, ze open en dicht te doen, ze met de grootste kennis te hewonderen en ze vervolgens maar neer te werpen, zoodat een ander ze weer moest ophangen. Maar welk geschenk zou hij ontvangen? Och, hij was zeer onverschillig.

„Vrienden en bekenden, broeders en zusters en gij kinderen laat ons met de feestviering een begin maken,” sprak de Heer DIEFER. „Laat ons vooraf zingen:

Zoo laat Gij, Heer! uw' knecht,
 Naar 't woord, hem toegezegd,
 Thans henen gaan in vrede:
 Nu hij uw zaligheid,
 Zoo lang door hem verbeid,
 Gezien heeft, op zijn bede.

Een licht, zoo groot, zoo schoon,
 Gedaald van 's Hemelstroon,
 Straalt volk bij volk in d' oogen:
 Terwijl 't het blind gezicht
 Van 't Heidendom verlicht,
 En Isrel zal verhoogen.

Na dat men gezongen had, vervolgde Mijnheer DREPER:
 „Allen die hier tegenwoordig zijn, ik heet u welkom, en het is mij aangenaam heden weder het Kerstfeest te mogen vieren. Het feest dat wij vieren is het heerlijke Kerstfeest, het feest dat ons doet denken aan de geboorte van onzen Heer en Heiland. En is die geboorte dan van zooveel belang? Zeer zeker. Zoo de Heer JĒZUS niet op aarde was gekomen, zouden wij niet zalig hebben kunnen worden. Wij waren in een peillooze diepte van zonden en ellende gevallen door onze zonden, door onze ongehoorzaamheid aan den Heer, en wij zouden daarin altijd gebleven zijn, zoo de Heer JĒZUS niet tot ons was gekomen. Hem zij lof en dank tot in eeuwigheid. Uit liefde is de Heer JĒZUS tot ons gekomen. Hij is in armoede geboren, opdat wij door Zijne armoede rijk zouden worden. Uit liefde heb ik gezegd, is de Heer tot ons gekomen. Ik wil u iets mededeelen, en dan zullen wij zien welke vergelijking wij daaruit kunnen maken. Niet ver van het dorp A. stond eene schoone en groote boerderij. Zij werd bewoond door den boer, zijne vrouw en hun zoontje, acht jaar oud zijnde. Tot deze boerderij behoorde uitgestrekte wei- en bouwlanden. De boer was een ijverig man die al het mogelijke deed om vooruit te komen. Hij had ook een aantal koeien, schapen en paarden, en maakte ook jaarlijks een groot aantal kaas. Maar wat gebeurt er. Op zekeren nacht ontstond er een vreeselijk onweder. De slagen volgden elkander schielijk op en het licht was verblindend. Op eenmaal komt er een geweldige slag, het licht schiet neer en treft de boerderij. In een oogenblik stond alles in brand. Tijdens het

hevige weer waren de bewoners opgestaan en toen de boerderij in brand gezet werd, zocht elk zich met de vlucht te redden. De vrouw gelukte het nog de deur uit te snellen, maar daar als het ware de geheele boerderij overal te gelijk in den brand stond, was de boer naar den zolder gevlucht. Hier vond hij gelukkig een ladder, stootte het dak stuk en vluchtte met zijn zoontje op 't dak. In een oogenblik was het dak vernield en hij zat met zijn kind op de waggelende nok. Zoo dadelijk storten wij in den vuurpoel, zeide hij tot zijn kind, de nok kan ons niet langer houden. Ik wil beproeven u te redden en zoo gij het leven behoudt denk dan dikwijls aan mij, aan uwen vader. Kus uwe moeder van mij. Daarop haalde hij den ladder naar zich toe, wierp met alle krachtsinspanning het eene einde van den ladder op eene nabijstaande hooimijt en legde het andere einde op de nok van den achtergevel. GERRIT, kruip er spoedig over, spoedig wat, want de gevel staat reeds te waggelen. GERRIT gehoorzaamde, kroop zoo spoedig mogelijk over den ladder en nauwelijks had hij de hooimijt bereikt, of het dak stortte in en zijn lieve vader vond zijn dood in den vuurpoel van het brandende huis. Zoo is het nu ook met den Heer JEZUS. Toen het menschedom in de diepste zonden gedompeld was kwam de Heer JEZUS op aarde om ons te redden. Was Hij niet op aarde gekomen, Hij had ons ook niet door zijnen dood kunnen redden. Wat had die vader zijn kind niet lief, maar de liefde van den Heer is nog oneindig grooter, hij heeft den smartelijksten dood ondergaan om ons te redden. Wij kunnen den Heer niet genoeg dankbaar zijn, dat Hij Zijnen

Zoon heeft willen zenden om ons arme zondaren te redden! Wij moeten allen door den Heer JEZUS gered worden anders gaan wij voor eeuwig verloren. Wij allen hebben zonden bedreven, de een meer, de ander minder. Zoo jong zijn wij niet of wij hebben zonden gedaan, en wie weet welke groote zonden. Dat wij allen den Heer JEZUS mochten aannemen, en Hem bidden of Hij ook onze zonden wil uitwisschen door zijn dierbaar bloed. Laat ons Hem smeken onze zonden achter zich te willen wegwerpen als een wegwerpelijk kleed en ze met zijn bloed te willen overdekken. Zoo wij den Heer JEZUS niet aannemen, zoo wij Hem niet in ons hart laten wonen, gaan wij voor eeuwig verloren. Wij kunnen onze zonden niet verbergen, al hebben wij ze ook in 't verborgen gedaan, de Heer heeft het toch gezien, Hij ziet tot in de donkerste schuilhoeken. En wat is het een voorrecht dat God ons Zijnen Zoon geschonken heeft, dat God ons iemand gegeven heeft aan wien wij onze zonden kunnen bekend maken. Het geboortefeest van den Heer JEZUS is derhalve een feest bij uitnemendheid. De Heer geve dat wij den Heer JEZUS mogen navolgen en niet de ijdele vermaken dezer wereld. Mocht de Heer JEZUS in ons aller hart geboren worden, mocht op dit feest de kiem gelegd worden van Zijne vreeze en niet de kiem tot het najagen der wereldsche vermaken die ons ten verderve voeren. Nu de Heer, de God Abrahams, Izaäks en Jacobs zegene ons en leere ons den Heer JEZUS kennen als onzen Heiland, Verlosser, Borg en Middelaar, als onzen Hoogepriester en Koning. Laat ons nu nog eens zingen:

Aarde! zing des Hoogsten lof,
 Nimmer hadt gij schooner stof;
 Hij verscheen, der vaadren wensch,
 't Woord wordt vleesch, Gods Zoon een mensch;
 Wat geluk hebt gij verkregen!
 't Zaligst heil, den waren vrêe
 Brengt u Jezus komste mée,
 Aarde! juich om dezen zegen.

Menschen, juicht, de hooge God,
 Diep bewogen met uw lot,
 Schonk u zijn geliefden Zoon,
 't Loflied rijze tot den troon:
 God heeft in den mensch behagen!
 Lof en dank en heerlijkheid
 Zij der hoogste Majesteit,
 Eeuwig, eeuwig, opgedragen!

Gedurende het spreken en zingen hadden allen stil gezeten en aandachtig geluisterd. FERDINAND scheen echter niet op zijn gemak te zijn. Gedurig zat hij op den stoel te draaien, en nu en dan kreeg hij eene roode kleur. Zijn oom had dit wel opgemerkt maar wist niet waaraan hij dit moest toeschrijven. Voor dat men overging tot het uitreiken der geschenken werd er eerst het een en ander gebruikt. Wijn was er in overvloed benevens heerlijk gebak en broodjes met vleesch, kaas enz. De kinderen kregen chocolade. 't Was een lust hen al die goede gaven te zien nuttigen.

FERDINAND nam wel wat veel, zoodat hij ten laatste

niet wist wat er mee te doen. Maar zulke kinderen zijn er wel meer, wier oog grooter is dan hunne maag. Eindelijk werden dan de geschenken uitgedeeld. Eerst ontvingen de ooms en tantes geschenken. daarna de kinderen. De geschenken voor de kinderen waren ingepakt en elk kreeg iets dat goed voor hem of haar geschikt was. Men sprong en zong van vreugde, zoodra men het pakje open maakte, het waren geschenken overeenkomstig jaren en kunne. De meisjes hadden flacons of armbanden gekregen; de jongens portefeuilles, inktkokers enz. En FERDINAND? Ja wat had hij ontvangen. Hoe wist oom juist, dat deze dit pakje, en een ander dat moest hebben. Hoe kon hij van buiten zien wat het bevatte? Er stonden toch geen namen op. Maar wat had FERDINAND gekregen?

Toen hij het pakje opende, vond hij een gouden potloodpen.

Hij kreeg eene kleur als bloed tot achter de ooren, sprong achteruit en liet de potloodpen op den grond vallen.

„Wat scheelt er aan, FERDINAND,” vroegde zijn oom, die al zijne bewegingen had gadegeslagen.

FERDINAND gaf geen antwoord.

„Scheelt er iets aan FERDINAND, zijt gij ongesteld?” vroegde zijn oom nogmaals.

Zijn vader en moeder waren er nu ook bijgekomen en wisten niet wat er met hun kind gebeurd was.

FERDINAND was tegen den muur gevallen en bedekte met beide handen het gelaat.

„Wij zullen om den dokter zenden,” zeide zijn vader.

„Geen dokter,” gaf FERDINAND ten antwoord.

„Maar wat is 't dan toch,” vroegde zijn oom weder.

Hij werd hoe langer zoo meer verlegen, hij wilde spreken, maar hij kon niet. Eindelijk keerde hij zich om en wees op de gouden potloodpen, die nog altijd op den grond lag.

„Wat moet dat beteekenen?” vroegde zijn oom weder, „is zij niet mooi genoeg, hadt gij liever wat anders willen hebben?”

„Oom,” stamelde FERDINAND, „vergeef mij.”

„Wat moet ik u vergeven, ik heb u niets te vergeven, ik geef deze gouden potloodpen aan u.”

„Neen oom, niet aan mij.”

„En dat waarom niet?”

„Ik heb een gouden potloodpen,” gaf FERDINAND smikende ten antwoord.

„Welnu, dan zal ik zien of ik nog wat anders voor u heb.”

„Neen oom, ik wil niets hebben.”

„Maar waarom niet?”

„Omdat ik uw gouden potloodpen gestolen heb,” gaf FERDINAND met eene gesmoorde stem ten antwoord.

„Mijn potloodpen?”

„Ja oom, herinnert ge u niet, dat nu ruim een half jaar geleden uw potloodpen zoo op eenmaal spoorloos verdwenen was? Ik nam haar weg, en deze potloodpen get”

„Ja, nu gij 't mij zegt, nu herinner ik 't mij. Zoo ziet ge dat God uwe zonden aan 't licht brengt en wel op een oogenblik dat gij er 't minste aan denkt. Waart gij daarom zoo onrustig toen ik u over de viering van het Kerstfeest sprak? Uw geweten begon u te beschuldigen dat gij kwaad hadt gedaan en dat uwe zonden, hoe klein ook, aan het

licht zouden komen. Ik vergeef het u, maar daarmee is het niet genoeg, gij moet God om vergeving vragen en wanneer gij dat oprecht vraagt, zal de Heer het doen. Zoo groot kunnen onze zonden niet zijn of God wil ze vergeven, alleen om de verdiensten van zijnen Zoon. Bid dus om vergeving en bekeering en dat gij nooit weer deze zonden bedrijft. Vraag of de Heer een wachter voor uwe hand zet."

"Dat zal ik doen oom, maar vergeeft u 't mij dan?"

"Dat heb ik u reeds gezegd, maar ik maak er ééne voorwaarde bij en die is dat gij de potloodpen behoudt. Zoo dikwijls als gij haar gebruikt denk dan, door deze pen heeft de Heer mij tot zich getrokken. Ik wensch dat de Heer uw hart verandert en dat gij een kind Gods moogt worden.

"Maar neem dan uwe pen terug," zeide FERDINAND.

"Nu dat is goed, breng haar mij dan wanneer gij wilt."

Daarop verzocht Mr. DIEFER dat alle genoodigden nog eens plaats zouden nemen, waaraan spoedig gevolg werd gegeven.

"Groote en goede God," bad hij toen, "wij danken u dat gij ons boven zooveel duizenden in de gelegenheid heb gesteld het heerlijke geboortefeest van Uwen Zoon te mogen vieren. Den Heer JEZUS, dien Gij tot ons gezonden hebt, om ons van onze zonden te verlossen, zij eeuwig dank toegebracht. Zijt ook gedankt Heer, dat gij heden avond een jong zondaar in 't hart hebt gegrepen. Ach, mocht dit hoe langer zoo meer bevestigd worden. Wat zijt gij groot Heer, en hoe wonderlijk zijn Uwe wegen. Vergeef hem de zonden die hij bedreven heeft, alleen om de verdiensten en het reinigende bloed van Uwen Zoon, onzen Heer JEZUS. Als het

zijn kan, breng dan ons allen tot Hem, van wien Gij gezegd hebt: dit is mijn geliefden Zoon, in welken ik mijn welbehagen heb, hoort hem. O! Heer wij danken U dat gij dezen jongeling hebt terecht gebracht. Ook de engelen voor Uw troon zullen juichen. Zij verheugen zich meer over een zondaar die zich bekeert, dan over honderd rechtvaardigen. Wees ons allen nabij en sterk ons meer en meer in 't geloof van Uwen Zoon, onzen Heer."

FERDINAND zat stil en bedaard en was het overige van den avond zeer afgetrokken. Eindelijk nam men afscheid en toen FERDINAND thuis kwam en op zijn kamertje was, viel hij voor het eerst op de knieën en bad den Heer om vergeving. De goede God, die geen lust heeft in den dood eens zondaars, verhoorde zijn gebed en dat van zijn oom. Hij had gebeden en ontvangen. Zijne ondeugendheid was in eens verdwenen, want de Heer arbeidde aan zijn jeugdige hart. Hij werd niet alleen de vreugd van de geheele famielje, maar vooral van zijne ouders. Had hij vroeger zijn broer en zusters een slecht voorbeeld gegeven, hij gaf het nu ten goede. De Heer had hem gered en het werd nu zijn lust en leven, dien goeden en grooten God te dienen, en zoo dikwijls als hij de potloodpen gebruikte, dacht hij aan zijne toebrenging tot den Heer. Lieve lezers, laat deze geschiedenis u leeren een afkeer te krijgen van de zonde. Gehoorzaamt uwe ouders en denk steeds aan 't gebod, waaraan eene belofte verbonden is. Dat zij zoo.

Zwaar beproefd maar uitgeholpen.

KERSTVERHAAL

DOOR H. M. v. d. VEGT.

(met geïllustreerd omslag).

Prijs 10 cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50.

HET GEBED IN DEN STORM.

KERSTVERHAAL

DOOR F. W. WAGNER.

(met geïllustreerd omslag).

Prijs 10 cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50.

Het Kerstgeschenk voor het Zieke Kind.

DOOR H. KARSEN.

(met geïllustreerd omslag).

Prijs 10 cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50.
